

**POH-CHANG
ARTISTS
FOR ELEPHANTS**

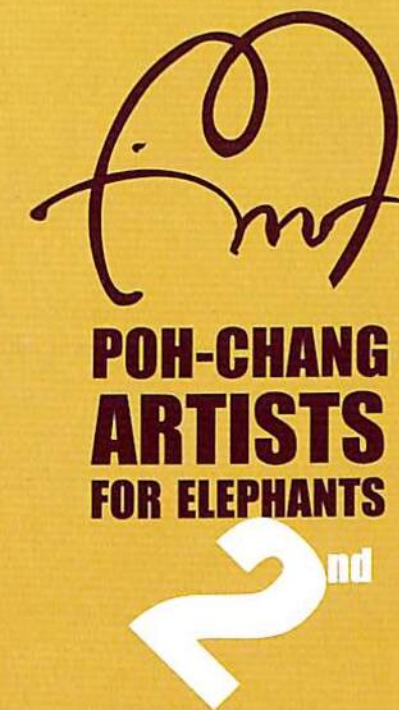
2nd

Rama IX Art Museum Foundation **nd**

**Poh-Chang : Artists For Elephants 2nd
Exhibition At The Queen's Gallery**

นิทรรศการ “เพาะช่าง : ศิลปินเพื่อช้าง” ครั้งที่ 2
ณ หอศิลป์ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ
8 - 31 พฤษภาคม 2551

Rama IX Art Museum Foundation

วิทยาลัยเพาะช่าง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
Rajamangala University of Technology Rattanakosin, Poh-Chang Academy of Arts

Rama IX Art Museum Foundation

สำนึกในพระกรุณา ทรงเมตตาช้างไทย

แพะเช่า : ศิลปินเพื่อเช่า

เช่าเช่าเช่า เคยเห็นเช่า บ้างหรือเปล่า
เขี้ยวโตงจ้อง เรียกว่า “งา” ง่างอนลอย

เจ้าเช่าเช่าเช่า เช่ากรรไกร ไม่กรงกริ่ง
จริงหรือนั่น ท่านฟังมา เชื้อตาปี

บรรพกาล เช่าสาร สัประยุทธ์
ท้ายที่สุด เช่าสาร ช่างกรวงทวน

เช่ากับควาญ ผ่านวิโยค โลกระเห่
เช่ากับควาญ ผ่านคืนค่ำ ย่ำทุกขยาม

ควาญกับเช่า อังจำอวด ด้วยอดอยาก
เช่ายืนทน หลากคนรอด ปลอดภัยกรรม

นำส่งสาร เช่างานหนัก ชักชวนเพื่อน
นำส่งสาร เช่าถูกขาย อันอายคน

ในวันนี้ แพะเช่า มุ่งตั้งจิตต์
วิฤตเช่า สร้างทางเลือก ไร้โพยภัย

แพะเช่า จะพาเช่า ห้างวิโยค
แพะเช่า สร้างงานเลิศ เกิดธารง

ด้วยมือเช่า เช่าบรรลุล พลประเสริฐ
ด้วยมือเช่า เช่าบรรลือ เชิดเชื้อชม

เช่ากับเช่า สร้างเกียรติ ประวัติศาสตร์
เช่ากับเช่า สร้างนิยาม ความเป็นไทย

ແມ່ນທ່ານໃດ ໄດ້ຈຳເຣີງ ເພລິນເສພິສິລປີ
ເຣີງທ່ານຊ່ວຍ ອວຍສິນກຸ່ນ ອຸ່ນອາຣມນີ

ในโลกนี้ ไซมีแต่ เช่าช่วยเช่า
เปลี่ยนเส้นทาง เช่าหาถิ่น สิ้นคนนำ

จมูกยาว เรียกว่า “งวง” ไม่งวงหงอย
หางพวงน้อย น่ารักนอ เช่าเช่า ดี

เจ้าอ.ฉิ่ง ตีดัง เช่าวิ่งหนี
จนวันนี้ เช่ากับฉิ่ง วิ่งไล่จน

เปรียบอาวุธ ประจัญบาน พลาญทุกหน
เดินหลุดพ้น อาชญา มหาสงคราม

เช่าอดสู โศกระสา พร้าเหยียดหยาบ
เช่าอดทน ดินดำขำ ตามเวรกรรม

ใครช่วยพัน ทนทุกข์ยาก หลากทุกข์ยา
ใครช่วยคำ คำพลอดเอื้อ อันวยชนม์

ช่วยกันเถว: ช่วยตักเตือน เกลื่อนทุกหน
อย่าแค่บ่น สาย บ่ แก่ แลจัญไร

ร่วมคลี่คลาย หลายชีวิต คิดแก้ไข
ด้วยความงาม แห่ศิลปินให้ อยู่ยืนยง

แพะเช่า จะคล้ายโศก สุขประสงค์
เพื่องานศิลป์ จะเสริมส่ง สำราญรมย์

ด้วยมือเช่า เช่าบรรเจิด สุขเกิดสม
ด้วยมือเช่า เช่าประนม ชมชื่นใจ

เช่ากับเช่า สร้างชาติมา ทุกสมัย
เช่ากับเช่า สร้างสายใย สยามนิยาม

เกิดสงสาร เกินสุดสิ้น ล้นรสม
บ่มบุญเกื้อ เพื่อสร้างสม วิสัยธรรม

ปันน้ำใจ ใ้กับบ้าง ต่างแบ่งร่ำ
สร้างสุขพล ฤคกรรม ย่างลองทาน

(สาร)

สุขสันต์ พ่วงกลัด ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๐

สารอธิการบดี

การศึกษา ค้นคว้า หรือการท้าววิจัยอย่างสม่ำเสมอ นับว่าเป็นภารกิจสำคัญของอาจารย์ระดับอุดมศึกษา ดังนั้น การที่อาจารย์วิทยาลัยแพะเช่ามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ได้รวมตัวกันไปศึกษาค้นคว้าวิถีชีวิตช่างไทยและควาญเช่า แล้วนำกลับมาสร้างสรรค์ผลงานด้านศิลปกรรมนับเป็นรูปแบบของการพัฒนาศักยภาพตนเองอีกลักษณะหนึ่ง โดยมีเป้าหมายที่จะนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้มาปรับใช้ในการเรียนการสอน อีกทั้งผลงานที่สำเร็จยังสร้างคุณประโยชน์ให้กับสังคม โดยการนำรายได้จากการบริจาคหรือการจำหน่ายผลงานไปช่วยสนับสนุนการอนุรักษ์ช้างไทย โครงการนี้จึงนับเป็นโครงการที่ควรสนับสนุนอย่างยิ่ง

ขอขอบคุณ วิทยาลัยการศึกษาพัฒนาช่างไทยและควาญเช่า ณ ศูนย์อนุรักษ์ช้างไทย สถาบันคชบาลแห่งชาติในพระอุปถัมภ์ฯ ที่อำนวยความสะดวกสถานที่ในการศึกษาข้อมูล ขอขอบคุณหอศิลปวัฒนธรรมเมืองเชียงใหม่ที่พระบรมราชินีนาถที่อนุเคราะห์สถานที่ในการจัดนิทรรศการ และขอแสดงความยินดีกับศิลปินรับเชิญ อาจารย์วิทยาลัยแพะเช่าทุกท่านที่ได้ร่วมกันสร้างสรรค์ผลงานและจัดนิทรรศการตาม โครงการ “แพะเช่า : ศิลปินเพื่อเช่า” ครั้งที่ ๒ อย่างดีที่สุด ขอให้การจัดงานครั้งนี้ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ทุกประการ

(Signature)

(รองศาสตราจารย์อัสสรี ทรนฆาญโรจน์)
อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

สารรองอธิการบดี สำนักบริหารเพาะช่าง

นายบรรลุ วิริยากรณประภาส
ประธานโครงการฯ

โครงการ “เพาะช่าง : ศิลปินเพื่อช้าง” ครั้งที่ 2 เป็นการรวมตัวของอาจารย์เพาะช่างจากหลากหลายสาขาวิชา และยังคงใช้รูปแบบของการศึกษาค้นคว้าข้อมูลแบบเดียวกับครั้งที่ 1 แต่มีการพัฒนาต่อเนื่องขึ้นไปอีกขั้น โดยการเดินทางไปศึกษาข้อมูลแล้วกลับมาสร้างสรรค์ผลงานตามแบบที่ตัวเองถนัด ซึ่งเป็นเพียงกระบวนการที่ทำให้ศิลปินได้รับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับช้างและชีวิตของควาญช้าง ซึ่งเบื้องหลังของสิ่งที่รู้และเข้าใจเหล่านี้ ได้กลายเป็นแรงผลักดันในการสร้างสรรค์ผลงานที่มีหลากหลายรูปแบบแตกต่างกันไป แต่มีเป้าหมายร่วมกัน คือ ช่วยช้าง “ช้าง” จึงได้กลายเป็นสื่อกลางที่เสริมสร้างความสามัคคี ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ความมีน้ำใจ ดังนั้น โครงการนี้จึงมีความสอดคล้องกับนโยบายของมหาวิทยาลัยที่ส่งเสริมให้บุคลากรมีคุณธรรม จริยธรรมตลอดจนการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมในเวลาเดียวกัน

ช้างเป็นสัตว์ที่มีความสำคัญมากกว่าที่คิด เป็นมากกว่าสัตว์ที่ถูกนำมาใช้แรงงานดังที่ทราบกันอยู่ ช้างเป็นสัตว์ชั้นสูงเกี่ยวข้องกับศาสนาพุทธและฮินดู และเป็นสัตว์ประจำชาติที่มีความสำคัญมาก ดังจะเห็นได้จากที่ยังมีการประกอบพิธีขึ้นระวางช้าง เพื่อกวายเป็นพระมหากรุณาธิคุณ ซึ่งประเทศไทยเป็นแห่งเดียวในโลกที่ประชาชนยังมีความเชื่อแบบนี้อยู่ แต่ในทางตรงกันข้ามภาพลักษณ์ของช้างไทยที่ผู้คนพบเห็นอยู่เป็นประจำ คือช้างเดินเร่ร่อนในเวลากลางคืนตามร้านอาหาร แสดงให้เห็นถึงความอดอยากและทุกข์ทรมาน กลุ่มอาจารย์เพาะช่างได้ร่วมมือร่วมใจผลิตผลงานมากกว่า ๒๐๐ ชิ้น เพื่อจำหน่ายหรือมอบให้กับผู้บริจาคเงิน และนำรายได้สนับสนุนการอนุรักษ์ช้างไทยเพื่อให้มีงบประมาณที่จะสนับสนุนกิจกรรมในการดูแลชีวิตช้างไทยให้มีคุณค่าและมีชีวิตท่ามกลางการดูแลอย่างถูกวิธีมากยิ่งขึ้น

ในนามของวิทยาลัยเพาะช่าง รู้สึกปลาบปลื้ม ที่ได้เห็นกิจกรรมดังกล่าวนี้สืบต่อมาเป็นครั้งที่ 2 โดยที่ผู้สนับสนุนหลายท่านยังคงให้ความสำคัญอย่างต่อเนื่อง ขอบขอบคุณผู้สนับสนุนทุกท่านและขอแสดงความยินดีกับอาจารย์ที่เข้าร่วมโครงการทุกคน ขอให้การจัดงานครั้งนี้ประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ทุกประการ

(นายพนม พรกุล)

รองอธิการบดี สำนักบริหารเพาะช่าง
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

สองครั้งแล้วที่กลุ่มอาจารย์เพาะช่างเดินทางไปอยู่ใกล้ชิดกับช้างที่ จ.ลำปาง และทุกครั้งก็เกิดความรู้สึกประทับใจเพราะที่นั่นเราได้เห็นและสัมผัสกับการใช้ชีวิตของช้างอย่างมีความสุขอยู่ในสถานที่ ที่เรียกว่า “ศูนย์อนุรักษ์ช้างไทย” ช้างทุกตัวจะถูกให้อาหาร นอนในป่าตั้งแต่บ่ายสามถึงสี่โมงเย็นและจะตื่นแต่เช้าขึ้นรอควาญเข้าไปรับแล้วพาออกจากป่ามาอาบน้ำ หลังจากนั้นก็ทำงานเบาเช่นพานักท่องเที่ยวเดินชมป่า หรือช้างเล็กที่แสนรู้ก็แสดงความสามารถให้นักท่องเที่ยวได้ชม เพื่อหารายได้ซื้ออาหารในการดำรงชีพ นอกจากช้างแล้วยังมีควาญช้างที่ดี คอยดูแลเอาใจใส่ช้างเสมือนลูกของตัวเองหรือญาติสนิท เราได้เห็นความรักและห่วงใยระหว่างควาญฯ กับช้างและมีความเป็นมิตรต่อทุกคนที่ไปเยี่ยมเยียน

จากที่ได้เห็นชีวิตความเป็นอยู่ของช้างที่ลำปางแล้ว สิ่งที่ถูกคนกลัวเมื่อกลับถึงกรุงเทพฯ คือ กลัวได้พบเห็นช้างได้รับความลำบาก ต้องทนทุกข์ทรมาน และไม่ได้กินอาหารอย่างเพียงพอ ต้องเดินเร่ร่อนตามร้านอาหารในเวลากลางคืน เพื่อหาเงินกับคนที่ซื้ออาหารให้เพื่อตัวเองและควาญช้างอยู่รอด พวกเราทุกคนไม่เข้าใจว่า ทำไมช้างที่เป็นสัตว์คู่บ้านคู่เมืองและเป็นสัตว์ใหญ่ที่กำลังจะสูญพันธุ์จึงไม่มีใครออกกฎหมายคุ้มครองหรือห้ามกรณโดยการนำมาเดินเร่ร่อนหาคนซื้อกล้วยหรือกล้วยในราคาแพงให้ช้างกิน ซึ่งผู้ที่ซื้ออาหารให้ช้างเหล่านั้นก็จำเป็นต้องซื้อเพราะสงสารช้างไม่ได้ซื้อเพื่อความสุขสบายแต่อย่างใด

พวกเราไม่มีอำนาจในจุดนั้นจึงได้แต่ใช้ความสามารถในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ แล้วจัดนิทรรศการเพื่อให้คนเห็นความสำคัญของช้างตลอดจนจำหน่ายหารายได้แล้วนำไปสนับสนุนการอนุรักษ์ช้างไทย หรือการเลี้ยงช้างที่เป็นธรรมชาติอย่างถูกต้องและทำให้ช้างมีความสุข คงจะเป็นทางหนึ่งที่จะช่วยผลักดันให้เกิดการแก้ปัญหาช้างเร่ร่อนให้ไปอยู่ในที่ที่เหมาะสม และครั้งนี้ก็เป็นครั้งที่ ๒ แล้วที่พวกเราได้จัดโครงการ “เพาะช่าง : ศิลปินเพื่อช้าง” ขึ้น ซึ่งโครงการนี้นอกจากจะได้ช่วยช้างแล้ว ช้างยังสร้างกำลังใจให้ครูเพาะช่างได้พยายามคิดค้นหาวิธีสร้างสรรค์และส่งผลทำให้เกิดการพัฒนาตัวเองอีกด้วย

ในฐานะตัวแทนกลุ่มอาจารย์เพาะช่างต้องขอขอบพระคุณท่านอธิการบดี รองอธิการบดี ที่สนับสนุนและให้โอกาสดำเนินโครงการนี้ ขอบขอบคุณพี่วิทยา พี่ปราโมทย์ พี่ประสพ ที่ให้คำปรึกษา ช่วยเหลือ และขอบคุณผู้ให้การสนับสนุน ตลอดจนผู้บริจาคเงินหรือซื้อผลงานเพื่อการกุศล ทำให้โครงการนี้ประสบผลสำเร็จลงได้ด้วยดี และผมเชื่อว่าศิลปินเพื่อช้างทุกคนคงไม่ลืมขอบคุณ “ช้าง” ที่สร้างกำลังใจและสร้างพลังให้ต่อสู้กับอุปสรรคในการดำเนินโครงการนี้....ครับ

วิทยา เข้มงวด

ผลงานอมตะ 2 ชิ้น

วิทยา เข้มงวด*

ผมมีเรื่องที่น่าынดียิ่ง 2 เรื่องมามอบให้ท่านได้อ่านและร่วมกันปติยัตติ

เรื่องแรก ผมขอแสดงความชื่นชมท่านอธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีและท่านผู้บริหารมหาวิทยาลัยฯ ทุกท่าน ที่มีส่วนสำคัญในการสนับสนุนและส่งเสริมกิจกรรม “เพาะช่าง: ศิลปินเพื่อช่าง” และได้กำหนดให้เป็นกิจกรรมประจำปีเพื่อส่งเสริมวิชาการและพัฒนานุเคราะห์ของวิทยาเขตเพาะช่าง โดยได้รับการอุดหนุนจากทบวงงบประมาณของมหาวิทยาลัยฯอย่างเป็นทางการ

รูปธรรมที่จะได้รับการสนับสนุนครั้งนี้คือ นับจากนี้ไปทุกปี “ครูช่าง” ทั้งรุ่นปัจจุบันและอีกหลายรุ่นในอนาคต จะมีเวทีในการแสดงผลงานเพื่อประกาศศึคคาบูกาทางวิจิตรศิลป์ในทุกสาขา

มีเวทีที่จะพิสูจน์ให้โลกได้ประจักษ์ถึงศึคคาบูกาของเหล่า “ครูช่าง” ในการนำศึคคาบูกาไปใช้และจรรโลงสังคมอย่างสร้างสรรค์

มีเวทีที่จะแสดงตนเป็น “ต้นแบบ” ให้ “ศึคคาบูกา” รวมถึงคนในสังคมได้เห็นและตระหนักถึง “หน้าที่” ของผู้สร้างสรรค์งานศึคคาบูกา และ ตัวงานศึคคาบูกาเอง

มีเวทีที่จะตอกย้ำถึงศึคคาบูกาดีศึคคาบูกาและศึคคาบูกาดีศึคคาบูกาของเหล่า “ครูช่าง” แห่งสถาบัน “เพาะช่าง” มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ศึคคาบูกา: นับวันศึคคาบูกาจะยิ่งใช้และจรรโลงสังคมอย่างสร้างสรรค์อยู่เสมอ

ผลงานความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ในวันนี้ มีจุดเริ่มต้นจากความมุ่งมั่นทำงานอย่างเข้มแข็งของสมาชิกทุกท่านของคณะ “ครูช่าง” นับตั้งแต่รุ่นที่ได้ช่วยกันลงรากปักฐาน จัดงาน “ศึคคาบูกา: ศิลปินเพื่อช่าง” ครั้งที่ 1 และ 2 จนงอกงามเป็นงาน “เพาะช่าง: ศิลปินเพื่อช่าง” ครั้งที่ 1 ในปี 2549 และแตกยอดชูช่อเป็นงาน “เพาะช่าง: ศิลปินเพื่อช่าง” ครั้งที่ 2 ณ ปัจจุบัน

แต่ถึงจะทุ่มเททำงานหนักอย่างไร หากไม่ได้ “ผู้ใหญ่” ที่มีวิสัยทัศน์สนับสนุน คนทำงานก็อาจจะก่อและล้มไปเสียก่อน ความยั่งยืนของงานก็ยากจะเกิดขึ้นได้

มาถึงวันนี้ องค์ประกอบ รายละเอียด จังหวะ-โศน สีสัน ในเรื่องราวความเป็นมาของการเติบโตงาน “เพาะช่าง: ศิลปินเพื่อช่าง” ที่ผมตระหนักถึง ทำให้ผมมองเห็นงาน “เพาะช่าง: ศิลปินเพื่อช่าง” เป็นผลงานศึคคาบูกาชิ้นอมตะที่คนไทยทุกคนจะสามารถร่วมกันชื่นชมไปอีกนานเท่าอนาน

เป็นผลงานศึคคาบูกาชิ้นยิ่งใหญ่ที่เหล่า “ครูช่าง” ในรุ่นนี้ได้ร่วมกันทุ่มเทสร้างสรรค์มาอย่างน่าภาคภูมิใจยิ่ง และผมหวังว่า “ครูช่าง” ในรุ่นต่อไปจะช่วยกันรักษาผลงานชิ้นนี้ไว้ ร่วมกันทุ่มเทสร้างสรรค์งานศึคคาบูกาด้วยฝีมือ “ชั้นครู” ทำเวทีนี้ให้เป็นเวทีเฟื่องฟูของสังคมไทยในการเสพงานศึคคาบูกาอย่างมี คุณค่ายิ่งขึ้นไป

เรื่องน่าынดียิ่งเรื่องที่สอง คือความสำเร็จของงานวิจัยในการนำช่างมาบำบัดอาการออทิสติก

ก่อนอื่นต้องขอกราบ เรียนว่า เป็นความเข้าใจผิดมากหากจะพูดว่า “ช่างไทย ทำได้แล้ว”

สำหรับผม “ช่างทำได้มานานแล้ว” เพียงแต่ทีมงานวิจัยเพิ่มมีโอกาสมพบและยืนยันด้วยหลักฐานทางวิชาการที่เป็นสากลต้องขอปรบมือดังๆให้กับทีมนักวิจัยจากภาควิชากิจกรรมบำบัด คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ความสำเร็จของงานวิจัยครั้งนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นที่จะได้เห็น “ช่างไทย” ได้รับการยอมรับในศึคคาบูกาและคุณค่าที่สูงขึ้นซึ่งจะนำไปสู่การอนุรักษ์ “ช่างไทย” อย่างยั่งยืนต่อไป

นับแต่ปีไป จาก “ช่าง” ที่เคยเป็นเพียงสัตว์แรงงาน ชาวโลกจะรู้จักช่างไทยในมิติใหม่ ในฐานะ “ผู้บำบัด” เป็น “บุคลากร” ที่มีคุณค่าทางวิชาการแพทย์ ที่จะช่วยบำบัดรักษาเด็กออทิสติกทั้งในบ้านเราและครอบครัวออทิสติกที่กระจายกันอยู่

ทั่วโลกอีกมากกว่าสามสิบล้านคน

ยังมีงานหนักสำหรับงานวิจัยอีกมากมายในอนาคต

ขณะนี้เราได้วางแผนโครงการงานวิจัยไว้ล่วงหน้าไว้ถึง 10 ปี การวิจัยที่จะต้องเจาะลึกลงไปถึงข้อมูลด้านต่าง ๆ ที่เราสามารถต่อยอดจากสิ่งที่เราค้นพบในระหว่างการศึคคาบูกาวิจัยที่ผ่านมา เพื่อให้บุคลากรของเราเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญที่สุดในการใช้ “ช่าง” บำบัด

การวางแผนจัดตั้งศูนย์วิจัยที่ถาวรและมีความพร้อมในระดับสากลที่จะบริการแก่นักวิชาการและให้บริการบำบัดแก่บุคคลออทิสติกทั้งในและต่างประเทศได้อย่างสมบูรณ์แบบ

พลัสเวิร์กที่เป็นรูปธรรมที่สุดคือในปี 2011 ประเทศไทยได้รับเกียรติให้เป็นเจ้าภาพการประชุมกิจกรรมบำบัดนานาชาติที่มีชื่อว่า Asia Pacific Occupational Therapy (APOTC) ที่จังหวัดเชียงใหม่ เราจึงความเป็นเจ้าภาพนี้มาจากประเทศที่มีความพร้อมมากที่สุดหลายประเทศ จากการนำเสนอผลงานสำเร็จของโครงการช่างบำบัดของทีมนักวิจัยจากประเทศไทย คาดว่าจะมีผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาการระดับโลกมากถึง 800 ท่าน มาชุมนุมกันที่นี่เพื่อเรียนรู้ความก้าวหน้าในวิชาการบำบัดที่มี “ช่าง” เป็นศูนย์กลาง

ขอวิงวอนผู้มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับช่างและครอบครัวผู้มีอาการออทิสติกผู้ที่จะได้รับประโยชน์จากการศึคคาบูกาวิจัยในครั้งนี้โดยตรง ได้หันมาใส่ใจช่วยกันค้นคิดผลักดันการรณรงค์ทั้งทางตรงและทางอ้อมในการอนุรักษ์ “ช่างไทย” ที่แสนวิเศษนี้ไว้ให้อยู่คู่กับแผ่นดินไทยของเราให้นานที่สุด ช่วยกันอนุรักษ์ช่างไทยอย่างยั่งยืน ให้ลูกหลานของเราได้ภาคภูมิใจที่ได้เกิดในแผ่นดินที่มีรายประเพณี “ช่างสำคัญ” คู่พระบารมี มีช่างไทยและความช่างที่เต็มไปด้วยภูมิปัญญาที่ล้ำลึก เป็นแม่เหล็กดึงดูดให้ผู้เชี่ยวชาญทั้งไทยและต่างประเทศมาศึคคาบูกาวิจัยเพื่อจะสร้างชื่อเสียงและภาพพจน์ที่ดีให้แก่ประเทศชาติของเราต่อไป

เป็นผลงานอมตะอีกชิ้นที่คนไทยร่วมกันสามารถร่วมกันภาคภูมิใจได้

วันนี้ท่านจึงมีโอกาสได้ชื่นชมผลงานที่ยิ่งใหญ่ทั้งสองชิ้นพร้อมๆกันทั้งงาน “เพาะช่าง: ศิลปินเพื่อช่าง” และความสำเร็จของ “โครงการช่างบำบัด”

ผมขอถือโอกาสนี้เชิญชวนทุกท่านมาร่วมสนับสนุนสำเร็จระดับโลกครั้งนี้โดยสามารถติดต่อ บริษัทฯ ได้ที่ “โครงการช่างบำบัด” หมายเลขบัญชี 566-468746-4 ธนาคารไทยพาณิชย์ บัญชีออมทรัพย์สาขาคณะแพทยศาสตร์เชียงใหม่

ช่วย “โครงการช่างบำบัด” ท่านจะได้ช่วยทั้ง “ช่าง” และ “คน”

สุดท้ายนี้ผมขอกราบขอบพระคุณ “ครูช่าง” ทุกท่านที่เห็นความสำคัญของ “โครงการช่างบำบัด” โดยจะได้มอบเงินบริจาคส่วนหนึ่งจากงาน “เพาะช่าง: ศิลปินเพื่อช่าง” เพื่อสนับสนุนการวิจัยต่อไปในอนาคต

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าทุกท่านที่มาร่วมงาน “เพาะช่าง: ศิลปินเพื่อช่าง” จะช่วยกันชื่นชมและสนับสนุนด้วยความปติยัตติยิ่ง

(* วิทยา เข้มงวด: นักโมฆนาที่ต้องการสร้างประโยชน์ให้สังคมด้วยประสบการณ์ที่มี สนใจงานอนุรักษ์ช่างไทยมาตั้งแต่ปี 2545 เป็นผู้ริเริ่มโครงการ “ศึคคาบูกา: ศิลปินเพื่อช่าง” และ โครงการวิจัยในการนำช่างมาบำบัดออทิสติก)

Rama IX Art Museum Foundation

Michael Wansbrough

The Project.

Six o'clock. Mist hovers over ponds with secondary forest & Smokey blue hills behind. The chilly stillness is broken with intermittent shrieks & howls: welcome to the jungle.

The silence is ruptured by a cough and urgent chatter, as two figures, males in the moh hom denim-blue suits of the peasants of the North, stroll purposefully across a clearing, steam issuing from their mouths at each breath. They go into a low open-sided shack. They are joined by others, men and women dressed alike, passing steaming mugs, speaking in low voices.

A group of men enter from another direction, bearing long rods of freshly-cut bamboo. They hand them out. Groups leave, latecomers running across the open space to join them. The groups go quietly in all directions, keeping to the narrow tracks between the trees & vines of the jungle, murmuring, listening, searching through the foliage.

A dissident training camp deep in the hills of the Golden Triangle? Well, yes, for these people are subversives in the world of Shopping & Eating that is contemporary Thailand. And they are in training. But they are visual artists, and their mission is not the overthrow of government, or the destruction of society. They are dedicated to the perpetuation of the great symbol of ancient Siam, a unifying giant - terrifying in war, powerful in industry, dignified in ritual, and gentle in play: the Siamese elephant. They are going on their morning walk, led by their mahout mentors, to collect the elephants from their resting places in the jungle, and entice them with delicious green bamboo to come for their morning bath.

The lucky riders scramble onto their elephants and the groups pick their way back through the undergrowth, heading for the weir, where many, but not all, dismount before the hilarity of the freezing morning dip.

Why are artists pretending to be mahouts, and how can this help with the survival of the elephant?

These artists are teachers from Bangkok's oldest art & craft school, Poh Chang Campus of Rajamangala University of Technology Rattanakosin. They are participating in Artists for Elephants, a fund-raising & awareness-promoting project of the Aree Soothipunt Foundation. The project, now in its 5th year, enables professional artists to learn about elephants & experience some of the mysteries of the mahout, so that they can create artworks for public display & sale. The proceeds of their exhibitions are then donated to the National Elephant Institute (formerly the Thai Elephant Conservation Centre) at Lamphang, to help purchase equipment and plant which are not covered in their annual government budget. The current phase of the project is preparing for its 4th exhibition, the 2nd by Poh Chang, at the prestigious Queen's Gallery in Bangkok's Ratchadamnoen Avenue.

My own involvement with Artists for Elephants began in 2004, when my friend Pirapong Gulpisal, a senior Thai artist & art academic, invited me to come to Lamphang with the first group of artists. My task was to observe & participate, so that I could then write English language PR materials for the exhibition at The Thailand Cultural Centre. I rode elephants, observed the artists at work, wandered around with the mahouts, marveling not only at their skill, but also at their sensitivity & the depth of their relationships with their charges.

The whole project involves something like 60 artists, including some of Thailand's revered National Artists (the equivalent of an R.A. in UK). The Poh Chang project this time has about 40. Some of them came into the project, they told me, knowing nothing about elephants, and not really interested. All went away from it loving the animals, & determined to continue their relationship with Artists for Elephants.

It is difficult for foreigners to understand the place that the elephant occupies in the Thai national identity. Most countries have a National Animal that is used as a symbol. For Thailand, however, the elephant is a deep part of the national psyche. Elephants have long been used in battle. As recently as the 2nd World War the government offered to send elephants as reinforcements! They have been used as work animals, because of their receptivity to training, especially in forestry industries. Indeed, most of those at the Elephant Institute are animals who have previously worked in logging and, since the demise of logging, have had nothing to do. And there are also the Auspicious, or 'White' Elephants, which belong to the King, and are traditionally believed to be responsible for the health & prosperity of the kingdom. Kaneh (Ganesha), the Hindu elephant god is revered by Thai people, and may be seen in many temples and household shrines.

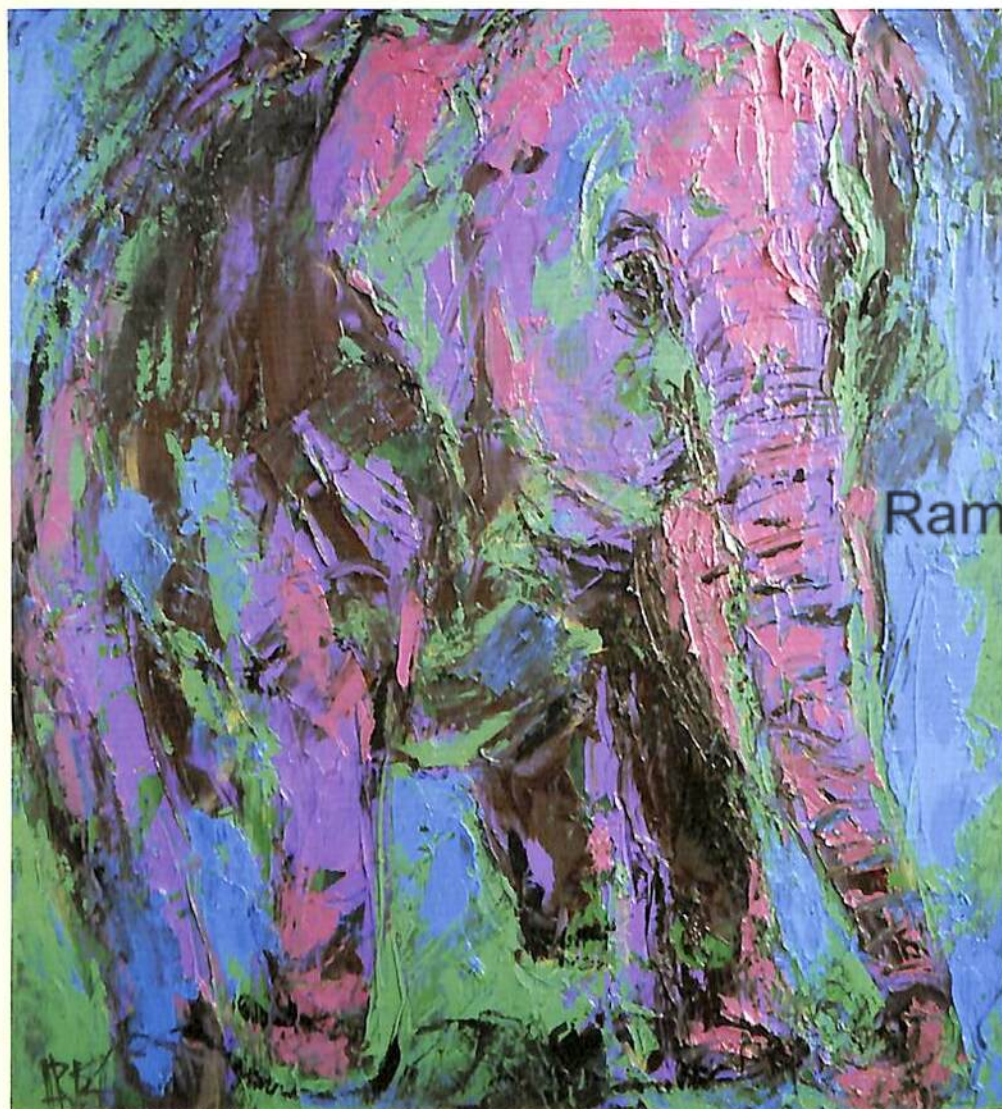
The National Elephant Institute is a repository for traditional local knowledge, as well as a modern research centre. It is responsible for supervising elephant conservation in Thailand. It has recently begun a re-introduction program, so that animals may eventually re-populate forest areas, and a breeding program.

It is therefore most important that the Institute should be supported in order that the Siamese elephant may be conserved. It's not merely an ecological issue, it is one that is tied to the maintenance of traditional cultural values and therefore identity. Cultural values & identity are in the portfolio of artists' concerns and responsibilities, so – OF COURSE: Artists for Elephants!

Rama IX Art Museum Foundation

ศิลปินรับเชิญ : อารี สุทธิพันธุ์ / Aree Soothipunt

ช้าง / สีนํ้ามันบนผ้าใบ / 80 cm. x 100 cm.
Elephant / Oil Color on Canvas / 80 cm. X 100 cm.

ศิลปินรับเชิญ : ประเทือง เอมเจริญ / Pratuang Emjaroen

บิน / สีนํ้ามันบนผ้าใบ / 70 cm. x 75 cm.
Flying / Oil on canvas / 70 cm. x 75 cm.

ศิลปินรับเชิญ : คำอ้าย เดชดวงตา / Kam-ai Detchdaungta

Rama IX Art Museum Foundation

ความรู้สึกภายใน / ไฟเบอร์กลาส / 100 cm. x 250 cm.
Indeed Feeling / Fibergrass / 100 cm. x 250 cm.

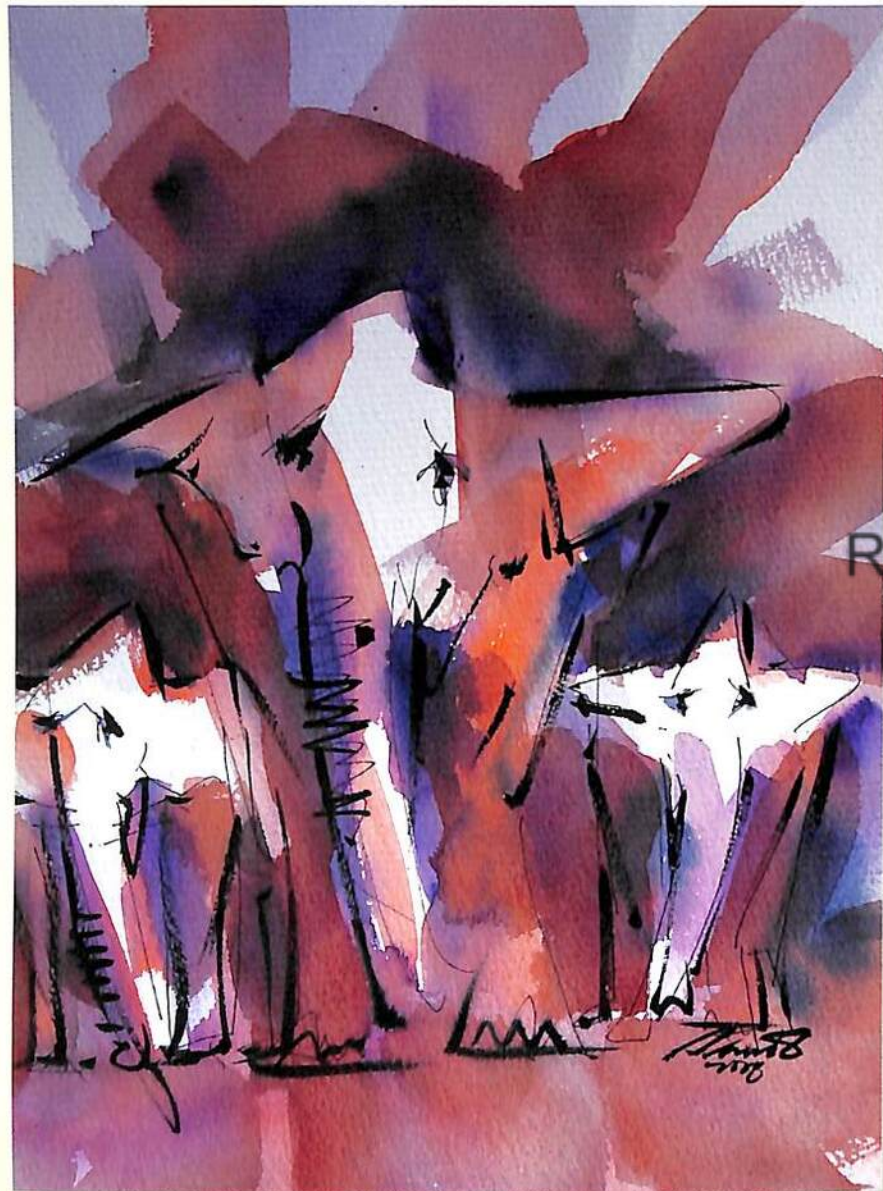
ศิลปินรับเชิญ : สูดสาคร ชายเสม / Soodsakorn Chaisem

ช้าง / เครื่องเคลือบ / สูง 15 ซม.
Elephant / Porcelain / height 15 cm.

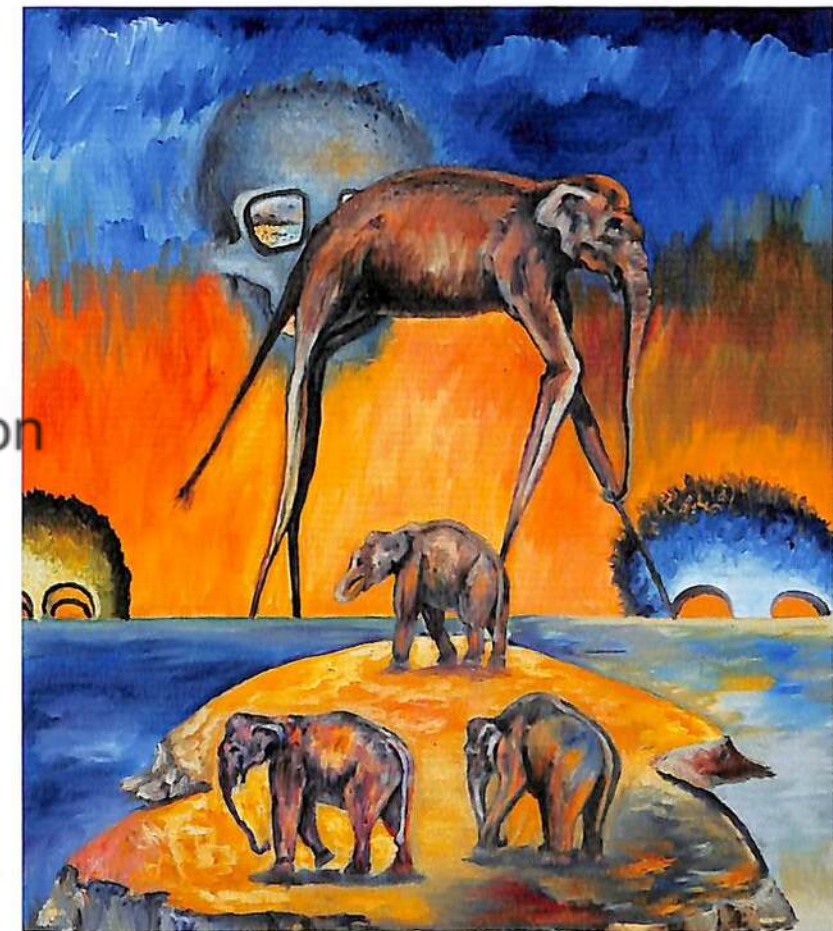
ศิลปินรับเชิญ : ปราโมทย์ กิจจำนงค์พันธุ์ / Pramote Kitchumnongpan

Elephants 3 / สีน้ำบนกระดาษ / 38 cm. x 28 cm.
Elephants 3 / Watercolor on Paper / 38 cm. x 28 cm.

ศิลปินเพาะช่าง : ธานี นาศิริรักษ์ / Thani Nakiraks

เกาะช้าง / สีน้ำมันบนผ้าใบ / 70 cm. x 90 cm.
Elephant Island / Oil on Canvas / 70 cm. x 90 cm.